

ตัวอย่างงานวิจัยอย่างง่าย

5

ตัวอย่างที่ 1

1. ชื่อเรื่อง

การสร้างเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกายของนักเรียนอนุบาล 2/4

2. ชื่อผู้วิจัย

นางสาวอารี สุขสบาย

3. ปัญหา

ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบบันทึกภาวะการเจริญเติบโตของเด็กชั้นอนุบาลพบว่า มีเด็ก 9 คน จาก 22 คน มีน้ำหนักและส่วนสูงต่ำกว่าเกณฑ์ของกรมอนามัย จึงลองทดสอบความแข็งแรงของเด็กกลุ่มนี้ โดยใช้กิจกรรมทดสอบ 6 กิจกรรม ผลปรากฏว่ามีเด็กเพียง 1 คน ที่มีความแข็งแรงของแขน-ขา และความอ่อนตัวอยู่ในระดับปานกลาง อีก 8 คน อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ผู้วิจัยจึงหาสาเหตุโดยสังเกตพฤติกรรมของเด็ก สัมภาษณ์เด็กเป็นรายบุคคล สัมภาษณ์ผู้ปกครอง และสรุปสาเหตุของปัญหาได้ดังนี้

1. เด็กนอนดึก พักผ่อนไม่เพียงพอ เพราะติดดูโทรทัศน์และเกม

2. เด็กมีพฤติกรรมการกินอาหารไม่ถูกต้องคือ เลือกรับประทานอาหารเป็นบางอย่างและไม่รับประทานผัก อาหารที่รับประทานมีอยู่ไม่กี่ชนิด ทำให้ขาดสารอาหารที่จำเป็น หรือได้รับสารอาหารไม่เพียงพอ

3. เด็กไม่ชอบดื่มนม

4. เด็กขาดการออกกำลังกายเนื่องจากที่อยู่อาศัยไม่เอื้ออำนวย เช่น พักอยู่ในแฟลต

และเนื่องจากการเลี้ยงดูแบบปกป้อง กลัวอันตรายไม่ให้เด็กกระโดดโลดเต้น

ผู้วิจัยวิเคราะห์สภาพของโรงเรียนที่เป็นปัญหาอุปสรรคต่อพัฒนาการทางกายของเด็กกลุ่มนี้ และเด็กกลุ่มอื่นว่ามีอะไรบ้าง พอสรุปได้ดังนี้

1. เครื่องเล่นสนามไม่เอื้ออำนวย ไม่มีเครื่องเล่นที่พัฒนากล้ามเนื้อใหญ่ และมีจำนวนไม่เพียงพอ
2. การจัดการเรียนรู้หรือการจัดกิจกรรมไม่ได้ให้เด็กได้พัฒนากล้ามเนื้อใหญ่และความแข็งแรงของกล้ามเนื้ออย่างสม่ำเสมอ
3. อาหารกลางวันและอาหารว่างที่เด็กได้รับ ไม่ใช่รายการอาหารที่ส่งเสริมพัฒนาการทางกายที่ถูกหลักโภชนาการ

4. วิธีการแก้ปัญหา

ผู้วิจัยจึงกำหนดแนวทางในการพัฒนาความพร้อมด้านร่างกายของเด็กกลุ่มนี้ ดังนี้

1. ปรับกิจกรรมกลางแจ้งเป็นเกมที่ส่งเสริมความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขน - ขา ความอ่อนตัว และความคล่องแคล่วว่องไว อย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 ครั้ง
2. ปรับกิจกรรมเสริมประสบการณ์ เรื่อง ตัวเรา เป็นกิจกรรมเพื่อสร้างเจตคติในการกินผัก การรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ และการออกกำลังกาย
3. สร้างและเสนอรายการอาหารที่สร้างเสริมพัฒนาการทางกายที่ถูกหลักโภชนาการ ให้ฝ่ายจัดอาหารจัดอาหารกลางวันและอาหารว่างให้แก่เด็ก
4. ประสานสัมพันธ์กับผู้ปกครอง ให้ความรู้เรื่องอาหารที่ถูกหลักโภชนาการ การพักผ่อนนอนหลับ การออกกำลังกายและให้ผู้ปกครองร่วมมือพัฒนาบุตรหลาน
5. จัดหาจัดสร้างเครื่องเล่นสนามที่เสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนขา และความอ่อนตัวซึ่งได้กำหนดปฏิทินการปฏิบัติงานดังนี้

วัน เดือน ปี	กิจกรรม
5 มิถุนายน 30 กันยายน	<ul style="list-style-type: none"> ○ สร้างและใช้แผนการจัดประสบการณ์ หน่วยตัวเรา เรื่อง การรับประทานอาหาร อาหารที่มีประโยชน์ การออกกำลังกาย และการพักผ่อน โดยมุ่งสร้างเจตคติที่ดีต่อการกินผัก การออกกำลังกายและการพักผ่อน รวมทั้งผลิตสื่อประกอบแผนการจัดประสบการณ์ ได้แก่ นิทาน เพลง เกม สารสัมพันธ์ถึงผู้ปกครอง และสื่อจัดป้ายนิเทศ ใช้สอนในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ และกิจกรรมกลางแจ้ง รวมทั้งการจัดป้ายนิเทศในห้องเรียน
5 มิถุนายน เป็นต้นไป	<ul style="list-style-type: none"> ○ สำรวจ จัดทำ จัดทำสื่อเครื่องเล่นสนามที่พัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อใหญ่ ได้แก่ รถจักรยานสองล้อ ที่ปั่นป้าย ราวไต่ ที่มัลลอค ลูกบอล ฯลฯ
10 – 15 มิถุนายน	<ul style="list-style-type: none"> ○ ศึกษาและจัดทำรายการอาหาร อาหารว่างที่ส่งเสริมพัฒนาการทางกาย ได้แก่ อาหารที่ให้โปรตีนจำนวน 200 วัน และเสนอให้ฝ่ายจัดอาหารกลางวันดำเนินการปรับเปลี่ยนรายการอาหารตลอดปี

ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมตามปฏิทิน ศึกษาผลของกิจกรรม และผลของโครงการ ดังนี้

1. บันทึกผลหลังจัดกิจกรรมในแผนการจัดประสบการณ์โดยสังเกตพฤติกรรมการกินของเด็กเป็นรายบุคคล ตลอดจนสัมภาษณ์ผู้ปกครอง เพื่อดูพัฒนาการพฤติกรรมในการรับประทานอาหารของเด็ก
2. เฝ้ารอหวังใจให้เด็กกลุ่มเป้าหมายเล่นกับสื่อเครื่องเล่นที่จัดขึ้น
3. สอบถามผู้ปกครองถึงการปฏิบัติตามกิจกรรมที่เสนอแนะให้หาอุปกรณ์
4. ติดตาม สำรวจ การจัดอาหารบริการเด็กของฝ่ายอาหารกลางวัน
5. วัดผล ประเมินผลซ้ำเมื่อสิ้นภาคเรียนหรือสิ้นปี โดยการชี้แจงให้นักวัดส่วนสูง และประเมินสมรรถภาพทางกลไกของร่างกายด้วยกิจกรรม 6 กิจกรรม เปรียบเทียบกับเกณฑ์ และนำมาเปรียบเทียบกับการวัดครั้งแรก

5. ผลการแก้ไข

เมื่อนำผลการวัดการประเมินมาเปรียบเทียบกัน ผู้วิจัยเห็นการเปลี่ยนแปลงดังนี้

เลขที่	น้ำหนัก						ส่วนสูง					
	ครั้งที่ 1			ครั้งที่ 2			ครั้งที่ 1			ครั้งที่ 2		
	เกิน	ปกติ	ต่ำ	เกิน	ปกติ	ต่ำ	เกิน	ปกติ	ต่ำ	เกิน	ปกติ	ต่ำ
1	-	-	/	-	/	-	-	/	-	/	-	-
2	-	-	/	/	-	-	-	/	-	/	-	-
3	-	-	/	-	/	-	-	/	/	/	/	-
4	-	-	/	-	/	-	-	/	-	-	/	-
5	-	/	-	-	/	-	-	-	/	-	/	-
6	-	-	/	-	/	-	-	-	/	-	/	-
7	-	-	/	/	-	-	-	/	-	/	-	-
8	-	-	/	/	-	-	-	/	-	/	-	-
9	-	-	/	-	/	-	-	-	/	-	/	-
รวม	0	1	8	3	6	0	0	3	6	3	7	0

สรุปข้อมูลจากผลการประเมินได้ว่า พัฒนาการทางกายด้านภาวะโภชนาการ และด้านความแข็งแรงของแขน-ขา ของเด็กทั้ง 9 คน เปลี่ยนแปลงไปอยู่ในระดับที่น่าพอใจทุกคน

ผู้วิจัยจึงสรุปผลได้ว่า พัฒนาการทางด้านร่างกายของเด็กสร้างเสริมได้โดย

1. ให้เด็กรับประทานอาหารที่ถูกหลักโภชนาการอย่างสม่ำเสมอ
2. จัดประสบการณ์โดยเน้นกิจกรรม และสื่อที่ส่งผลต่อพัฒนาการทางกายอย่างจริงจัง
3. จัดหาเครื่องเล่นสนามที่พัฒนากล้ามเนื้อใหญ่
4. ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการดูแลเด็กด้านการกิน การออกกำลังกาย และการพักผ่อน

ด้วยความเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ

ตัวอย่างที่ 2

1. ชื่อเรื่อง

การแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวของ พงศธร

2. ชื่อผู้วิจัย

นางทองใบ มะกรุดทอง

3. ปัญหา

จากบันทึกการสังเกตพฤติกรรมเด็กขณะเล่นเสรีเป็นเวลาประมาณ 2 สัปดาห์
ผู้วิจัยสรุปพฤติกรรมของเด็กชายพงศธรได้ดังนี้

1) ใช้นิ้วล็อกเกาะหัวเพื่อน	4 ครั้ง
2) ถีบเพื่อน	3 ครั้ง
3) ผลักเพื่อนล้มลง	2 ครั้ง
4) ดื้อเงียบ ไม่ยอมปฏิบัติตามกิจกรรม	1 ครั้ง
5) แย่งของเล่นเพื่อน	2 ครั้ง

ผู้วิจัยจึงศึกษาถึงสาเหตุของพฤติกรรมของเด็กชายพงศธร โดยสอบถามเด็กชายกร ซึ่งมีบ้านอยู่ใกล้กัน สรุปได้ว่า พงศธรเป็นลูกชายคนโต มีน้องสาว 1 คน อายุประมาณ 5 เดือน และจากการสัมภาษณ์คุณพ่อของพงศธรได้ข้อมูลว่า พงศธรเป็นลูกชายคนแรก และเป็นหลานคนแรกของครอบครัว ซึ่งเป็นครอบครัวใหญ่ มี ปู่ ย่า และน้าอยู่ด้วย จึงได้รับการเลี้ยงดูด้วยความเอาใจใส่ของทุกคนมาโดยตลอด เมื่อแม่ของพงศธร คลอดลูกซึ่งเป็นผู้หญิง ทุกคนในบ้านตื่นเต้นเอาใจใส่ของของพงศธร มีญาติบางคน เช่น น้าชอบพูดบอץ ๆ ว่า พงศธรตกกระป๋องแล้ว ไม่มีใครรัก

ผู้วิจัยจึงสรุปสาเหตุจากการวิเคราะห์พฤติกรรมของเด็กชายพงศธรได้ว่า กลัวขาดความรัก จึงเรียกร้องความสนใจ

4. วิธีแก้ปัญหา

ผู้วิจัยจึงกำหนดพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้ของตนเองไว้ว่า จะให้ความสนใจ ให้ความรักแก่เด็กชายพงศธรมากกว่าเดิมโดย

1. เรียกมาพูดคุยด้วยทุกเช้า เมื่อพงศรมาถึงโรงเรียน
2. สัมผัส โอบกอดพงศร ชวนสนทนาพูดคุย ชักถาม
3. มอบหมายงานให้พงศรเป็นผู้ช่วยจัดเก็บอุปกรณ์
4. ชมเชยพงศรด้วยคำพูด สายตา เมื่อมีโอกาส

ในขณะที่ใช้เทคนิคต่าง ๆ ผู้วิจัยได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรม โดยนำพฤติกรรมที่เคยสังเกตพบมาใช้เป็นรายการสังเกต และจำแนกเป็นความถี่ 3 ลักษณะ คือ บ่อยครั้ง บางครั้ง และไม่เคยเลย โดยสร้างเป็นแบบบันทึกข้อมูลจากการสังเกตดังนี้

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ		
	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
1. เคาะหัวเพื่อน	▽		
2. ถีบเพื่อน	▽		
3. ผลักเพื่อน		▽	
4. ดื้อ		▽	
5. แย่งของเพื่อน		▽	

5. ผลการแก้ไข

ผู้วิจัยเห็นว่าพฤติกรรมก้าวร้าวของพงศรลดลงและเห็นว่าพฤติกรรมของคนในครอบครัวของพงศรยังส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของพงศรจึงไปเยี่ยมที่บ้านของพงศร และขอความร่วมมือจากคนในครอบครัวของพงศรในเรื่องต่อไปนี้

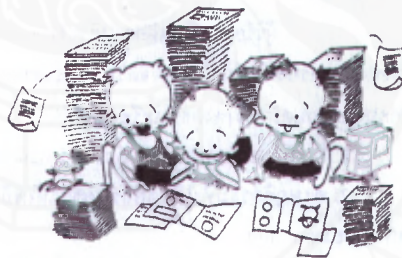
1. ไม่เปรียบเทียบพงศรกับน้องไม่ว่ากรณีใด ๆ
2. คงพฤติกรรมที่ปฏิบัติต่อพงศรให้เหมือนที่เคยปฏิบัติมา เช่น การดูแลเอาใจใส่ เสื้อผ้า อาหาร ของเล่น ฯลฯ
3. ชมเชยเสริมแรงเมื่อพงศรแสดงพฤติกรรมด้านบวกต่อน้องแม่เพียงเล็กน้อย ผู้วิจัยยังคงพฤติกรรมของครูต่อไป ควบคู่กับขอความร่วมมือให้บุคคลในครอบครัวปฏิบัติต่อพงศร และสังเกตพฤติกรรมของพงศรตลอดระยะเวลา 4 สัปดาห์ แล้วสรุปบันทึกผลการสังเกตในแบบสังเกตพฤติกรรม ดังนี้

แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม

พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ		
	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
1. เตะหัวเพื่อน			▽
2. ถีบเพื่อน			▽
3. ผลักเพื่อน		▽	
4. คืบ			▽
5. แย่งของเพื่อน			▽

▶ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า พงศธรไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว ถ้าเขามั่นใจว่าเขายังเป็นที่รักของทุกคน

▶ ผู้วิจัยนำผลสรุปที่ได้บอกต่อเพื่อนครูด้วยกันว่า ให้สังเกตพฤติกรรมของเด็กชาย พงศธรต่อไปเพื่อให้พงศธรมั่นใจว่าครูและครอบครัวรักเขา ไม่ล้อเลียนให้เกิดความไม่มั่นใจต่อไป

ตัวอย่างที่ 3

1. ชื่อเรื่อง

การแก้ไขปัญหานักเรียนเขียนเลขไทย (หก แปด และเก้า) ไม่ถูกต้องตามแบบ

2. ชื่อผู้วิจัย

นางจรรยา ดวงคงทอง

3. ปัญหา

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 11 คน จากนักเรียน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 21.15 เขียนตัวเลขไทย (หก แปด และเก้า) ไม่ถูกต้องตามแบบ

4. สาเหตุ

1. เขียนผิดด้วยความเคยชิน
2. นักเรียนรู้ว่าเขียนไม่ถูกต้องตามแบบแต่ไม่ใส่ใจที่จะแก้ไขให้ถูกต้อง
3. ครูที่เคยสอนมาไม่ได้เน้นวิธีการเขียนให้ถูกต้องตามแบบ

5. วิธีการแก้ปัญหา

ใช้แบบฝึกการเขียนเลขไทย (หก แปด และเก้า) ตามแบบ

1. ให้นักเรียนเขียนตัวเลขไทยศูนย์ถึงเก้า 10 บรรทัด แล้วช่วยกันเปรียบเทียบและร่วมกันสรุปเป็นแนวทางในการฝึกเขียนเลขไทยศูนย์ถึงเก้า
2. นักเรียนเขียนเลขไทยศูนย์ถึงเก้า ตามแบบที่นักเรียนช่วยกันสรุปจำนวน 5 บรรทัด
3. ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจสอบ ยกย่องชมเชยนักเรียนที่เขียนถูกต้องตามแบบ ส่วนนักเรียนที่เขียนไม่ถูกต้องตามแบบก็เสริมแรงโดยการให้กำลังใจ และให้แก้ไขข้อบกพร่อง ซึ่งมีครูคอยให้คำแนะนำวิธีการและหลักการเขียนที่ถูกต้อง
4. ให้นักเรียนเขียนตามแบบที่ถูกต้อง 3 เที่ยว

6. ผลการแก้ไข

การแก้ปัญหานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 11 คน จากนักเรียน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 21.15 เขียนตัวเลขไทย หก แปด และเก้า) ไม่ถูกต้องตามแบบแล้วนำมาฝึกตามขั้นตอนนักเรียนเขียนเลขไทย (หก แปด และเก้า) ผิดน้อยลง แต่จะมีนักเรียน 2 คน ที่เผลอเขียนเลขไทย หก แปด และเก้า) ไม่ถูกต้องตามแบบในบางครั้ง เมื่อดูจากการเขียนเลขไทย (หก แปด และเก้า) ของนักเรียน มีการพัฒนาการเขียนเลขไทยดีขึ้นเรื่อยๆ

ตัวอย่างที่ 4

1. ชื่อเรื่อง

การพัฒนาความกระตือรือร้นในการขอมีสหิทธิสอบปลายภาคเรียนของนักเรียน
โรงเรียนบ้านเกาะวิทยา

2. ชื่อผู้วิจัย

นางสาวพิมพ์วรรณ จันทร์ช่วง

3. สภาพปัญหา

จากการจัดทำโครงการลดจำนวนนักเรียนซึ่งมีเวลาเรียนไม่ถึง 80% ที่อาจารย์ประจำ
วิชาส่งมายังฝ่ายทะเบียนและวัดผลการศึกษาพบว่ายังมีนักเรียนจำนวน 4 คน ที่ยังไม่มาติดต่อขอทำงาน
ส่งอาจารย์เพื่อให้มีสิทธิสอบปลายภาคเรียน เมื่อสอบถามอาจารย์ประจำวิชาแล้วพบว่านักเรียนเหล่านี้
ส่วนแล้วแต่ขาดเรียนบ่อย ไม่มีความรับผิดชอบ และขาดความกระตือรือร้น

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาความกระตือรือร้นในการขอ มี
สิทธิสอบปลายภาคเรียนของนักเรียนโรงเรียนบ้านเกาะวิทยา เพื่อให้นักเรียนทั้ง 4 คนนี้มีสิทธิสอบ
ปลายภาคเรียน และเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะความกระตือรือร้นให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนเอง

4. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อปลูกฝังคุณลักษณะความกระตือรือร้นให้เกิดขึ้นกับนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนทั้ง 4 คน ได้มีสิทธิสอบปลายภาคเรียน

5. สาเหตุ

1. ไม่กล้ามาติดต่ออาจารย์ประจำวิชา
2. กลัวอาจารย์ดุคำ
3. เห็นว่ายังมีเวลาอีกหลายวันกว่าจะสอบปลายภาค
4. ไม่เห็นความสำคัญของการคิด มส.
5. เพื่อนไม่ยอมมาเป็นเพื่อนในการติดต่ออาจารย์
6. เวลาว่างไม่ยอมมาติดต่ออาจารย์มาแต่ไปทำงานอื่น

6. วิธีดำเนินการวิจัย

1. แจกนักเรียนทั้ง 4 คน และเรียกพบเป็นการส่วนตัว
2. อธิบายให้นักเรียนเล็งเห็นความสำคัญของการเรียน และบอกว่าการคิด มส. ไม่คืออะไร
3. ให้นักเรียนไปติดต่อขอทำงานเพิ่มกับอาจารย์ประจำวิชาด้วยตนเอง
4. ให้เขียนบันทึกการไปติดต่อขอมีสถิต์สอบปลายภาคส่งที่ข้าพเจ้า โดยบอกให้ละเอียดว่ามี

วิธีดำเนินการอย่างไร

5. ถ้าอาจารย์ประจำวิชาให้ทำงานเพิ่ม ผู้เรียนก็ทำงานส่ง ตามที่อาจารย์กำหนด แต่ถ้าอาจารย์ท่านใดไม่ให้ทำงานส่งก็ไปยื่นคำร้องขอมีสถิต์สอบ

7. ผลการวิจัยพบว่า

นักเรียนทั้ง 4 คน มีสถิต์สอบปลายภาคเรียนทุกคน

8. ความคิดเห็นของผู้วิจัย

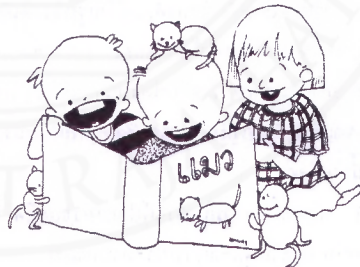
ผู้วิจัยคิดว่าจริง ๆ แล้วผู้วิจัยเป็นเพียงผู้แนะแนวทางนักเรียนเท่านั้น ขึ้นอยู่กับตัวนักเรียนเอง จะทำอย่างไรกับปัญหาของตนเอง และผู้วิจัยตั้งใจที่จะเห็นนักเรียนทุกคนมีสถิต์สอบเหมือนคนอื่น

9. ความคิดเห็นของนักเรียน

อาจารย์ฝึกสอนให้ความสำคัญและสนใจ จึงทำให้พวกผมอยากมาเรียนและเข้าสอบเหมือนเพื่อน

10. ความคิดเห็นของอาจารย์ประจำวิชา

นักศึกษามีความพยายาม ตั้งใจดีมากในการให้ความช่วยเหลือนักเรียน และเห็นความสำคัญของนักเรียนแม้จะมีจำนวนน้อยคนแต่ยังมีน้ำใจ ดังนั้นครูคิดว่าสมควรที่จะเป็นครูที่ดีได้

ตัวอย่างที่ 5

1. ชื่อเรื่อง

การแก้ปัญหาการปรับตัวเข้ากับเพื่อนของนักเรียนออทิสติกในห้องเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. ชื่อผู้วิจัย

นางประทุม อัทธู

3. ปัญหาและสาเหตุ

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นโรงเรียนที่รับนักเรียนออทิสติกเข้ามาเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้เป็นครูประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้องเรียน ประกอบด้วยนักเรียน 40 คน เป็นชาย 20 คน หญิง 20 คน ในจำนวนนี้มีนักเรียนออทิสติกรวมอยู่ด้วย 2 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 1 คน เป็นผู้เรียนที่มีปัญหา เพื่อนรำคาญและรังเกียจ สืบเนื่องจากการแสดงท่าที เช่น มองด้วยสายตาไม่พอใจ ไม่อยากให้นัดเข้ากลุ่ม สาเหตุมาจากนิคมพฤติกรรมไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น มักโอดจามรดหน้าเพื่อน พูดขณะมีอาหารในปาก พูดแทรกขณะครูพูด ขอบแย้งตอบคำถาม แต่ตอบไม่ตรงประเด็น พูดจาเพื่อเจ้อ อารมณ์แปรปรวน ร้องไห้บ่อย

4. วิธีการแก้ไข

1. ในแต่ละวันนักเรียนออทิสติกจะแยกไปเรียนนอกห้องเรียนวันละ 50 นาที ครูใช้โอกาสนี้พบปะกับนักเรียนทั้งห้อง ให้แต่ละคนเขียนแสดงความรู้สึกที่มีต่อนักเรียนออทิสติก พบว่าหลายคนรังเกียจและรำคาญ แต่ก็มีนักเรียนที่เข้าใจและมองเห็นความดีของนิคม เช่น ความมีน้ำใจชอบช่วยเหลือครูและเพื่อน

2. ครูพูดคุยกับนักเรียนให้รับรู้ว่าคุณหวังให้นักเรียนทุกคนมีความสุขในการอยู่ร่วมกัน ครูขอความร่วมมือจากเพื่อนทุกคนให้เข้าใจและยอมรับเพื่อนที่มีความแตกต่างจากเรา หลังจากคุยมีนักเรียนหญิง 1 คน ยินดีเป็นเพื่อนสนิทกับนิคมและคอยให้ความช่วยเหลือ ครูให้คำชมเชยแก่ผู้ที่แสดงน้ำใจในทุกโอกาส ขณะเดียวกันครูแสดงพฤติกรรมให้นักเรียนทุกคนเห็นว่าครูยอมรับ เช่น การพูดคุยด้วยการยินดีที่นิคมน้ำใจต่อครู

3. ครูขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของนิคม ช่วยฝึกนิคมให้ใช้ผ้าเช็ดหน้าหรือกระดาษปิดปากขณะไอหรือจาม และไม่พูดขณะรับประทานอาหาร

4. ครูให้คำแนะนำนิคเป็นการส่วนตัวเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเป็นระยะ ๆ อย่างต่อเนื่อง เมื่อนิคปฏิบัติตามข้อตกลง ครูให้คำชมเชย และให้ความสนิทสนมกับนิคมากขึ้น เช่น การพูดคุยเรื่องส่วนตัว การสัมผัส

5. ผลการแก้ไข

ผลจากการแก้ไขพบว่าเมื่อเวลาผ่านไป นิคสามารถปรับตัวได้ดีขึ้นทีละน้อย เมื่อจบภาคต้น นิครู้จักระมัดระวังตนเองในการแสดงพฤติกรรมมากขึ้น เช่น เอะอะโวยวายน้อยลงไม่โอ้อวดหน้าเพื่อน ไม่แข่งเพื่อนตอบทุกคำถามของครู จะตอบเป็นบางคำถาม เพื่อน ๆ แสดงการยอมรับและไม่มีใครมีท่าทีรังเกียจ แต่การมีอารมณ์แปรปรวน โวยวาย และร้องไห้เมื่อผลสอบไม่ผ่านยังคงมีบ่อย ซึ่งต้องดำเนินการช่วยเหลือแก้ไขต่อไป

ตัวอย่างที่ 6

1. ชื่อเรื่อง

การพัฒนาความแข็งแรงทางจิตใจ : กรณีเด็กหญิงพัชรา

2. ชื่อผู้วิจัย

นางวารุณี สีนเจริญ

3. ปัญหาและสาเหตุ

เด็กหญิงพัชรา เป็นนักเรียนในปกครองของศิษย์ ตั้งแต่เริ่มเข้ามาเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เด็กหญิงพัชรา จะมีอาการปวดท้อง มีน้มน้ำตาเป็นลมบ่อยมาก ไม่ว่าจะเวลาเช้าแถว หรือนั่งเรียนในห้องเรียน เพื่อน ๆ ต้องอุ้มส่งห้องพยาบาลวันหนึ่งหลายครั้ง อาจารย์พยาบาลตรวจก็ไม่พบสาเหตุ เพราะเมื่อพาไปถึงห้องพยาบาลสักพักอาการก็หายเป็นปกติ ไม่ต้องทานยา เพียงแต่ศิษย์ไปดูอาการก็หาย เป็นเรื่องที่แปลกมาก ปกติพัชราเป็นเด็กขี้มึน ไม่เล่น ชอบนั่งฟังเพื่อนคุย บางครั้งนั่งฟังเพื่อนคุยกันก็เป็นลม อาการนี้ศิษย์สังเกตเป็นเวลาประมาณ 1 เดือน ศิษย์คิดแก้ปัญหาอยู่ตลอดเวลา ศิษย์ได้สอบถามพูดคุยกับเด็กหญิงพัชรา จึงได้ทราบสาเหตุที่มาของอาการป่วยว่าเด็กขาดความอบอุ่นแม่แยกทางกับพ่อ ตั้งแต่พัชราอายุ 6 ขวบ และถูกส่งให้ไปอยู่กับป้าที่จังหวัดจันทบุรี พออายุ 10 ขวบ พ่อก็ไปปรับมาอยู่ด้วย แต่มีแม่เลี้ยงมาดูแล และมีน้องให้พัชราช่วยเหลือหลังเลิกเรียนอีก 1 คน แม่เลี้ยงเข้มงวดพัชรา มาก น้องร้องไห้ พัชราถูกแม่เลี้ยงดุ ตี พ่อก็ช่วยดูแลและตีด้วย จึงทำให้พัชราเก็บกด ปวดตามีน้องอีก 1 คน พัชรางานหนักขึ้น มีหน้าที่เพิ่มขึ้น คือพาน้องคนที่ 1 เข้านอน ถ้าน้อง ไม่ยอมนอนก็จะถูกดุ ถูกตี เพิ่มขึ้นและไม่ค่อยเวลาทำกรบ้าน กว่าน้องจะหลับพัชราก็ง่วงนอน การบ้านไม่ได้ทำ พามาโรงเรียนจึงเครียด วิชาไหนมีการบ้านจึงเป็นลม จะได้อ่านถูกตี ถูกดุ ศิษย์จึงหาวิธีแก้ไขโดยให้เพื่อนช่วยสอน การบ้านให้ตอนเย็น หลังเลิกเรียน แต่พัชราไม่มีเวลา โรงเรียนเลิกต้องรีบกลับบ้านไปเลี้ยงน้อง แม่เลี้ยงเป็นครู กลับมาเหนื่อย หงุดหงิด วันไหนกลับบ้านช้ากว่าแม่จะถูกตีหนักกว่าเดิม ศิษย์ทราบสาเหตุของปัญหาดังกล่าว จึงสรุปได้ว่าเด็กต้องการคนเอาใจ คนเข้าใจ ต้องการความรัก ความอบอุ่น ศิษย์ให้สิ่งที่เด็กขาด อาการป่วยดีขึ้นจากวันละ 3 - 4 ครั้ง เหลือวันละอย่างมาก 2 ครั้ง บางวันไม่เป็นเลย แต่บางวันเป็นเช่นนี้เพียง 2 สัปดาห์ก็กลับสู่สภาพเดิมอีก ศิษย์จึงคิดหาวิธีใหม่

4. วิธีการแก้ไข

ดิฉันให้พี่รชจดบันทึกทุกวัน จดบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่กระทบกับพี่รชที่บ้าน ทั้งหมดไม่ว่าจากพ่อแม่ หรือน้อง และให้เก็บซ่อนไว้ให้ดูอย่าให้ใครเห็น และให้นำมาให้ดิฉันอ่านที่โรงเรียนทุกวันแทนการมานั่งเล่าให้ดิฉันฟังเอาเวลาว่างไปทำการบ้าน พี่รชปฏิบัติตามคำแนะนำ

5. ผลการแก้ไข

ตั้งแต่พี่รชเริ่มจดบันทึกอาการป่วยก็หายสนิท และกลายเป็นคนร่าเริง ไม่ซึม คอยกับเพื่อนมากขึ้น หน้าตาสดใส พี่รชบอกดิฉันว่าเวลาหนูไม่สบายใจ หนูจดบันทึกมาให้ครูอ่าน หนูสบายใจมาก หนูไม่ปวดท้อง ไม่ปวดศีรษะ ไม่เป็นลมแล้วค่ะ ดิฉันภูมิใจมากที่สามารถสร้างความเข้มแข็งทางจิตใจให้เด็กคนหนึ่งพ้นจากความทุกข์ มีอนาคตสดใส และปัจจุบันพี่รชเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แข็งแกร่งมากขึ้น กล้าแสดงออก ทำกิจกรรมกับทางโรงเรียนทุกครั้งถ้ามีโอกาส

คุณครูของเราน่าเก่งจริงๆ พยายามเข้าใจ
และช่วยเราอยู่ตลอดเวลา

ตัวอย่างที่ 7

1. ชื่อเรื่อง

การแก้ปัญหานักเรียนอ่านและเขียนภาษาบาลีแบบไทยไม่ได้

2. ชื่อผู้วิจัย

นางสาวชมลภรณ์ โล่ห์เรืองทรัพย์

3. ปัญหาและสาเหตุ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนเทศบาล 2 วัดปราสาททอง จำนวน 2 คน อ่านและเขียนภาษาบาลีแบบไทยไม่ได้ สาเหตุเพราะไม่เข้าใจหลักเกณฑ์การอ่าน และเขียน รวมทั้งไม่ได้รับการฝึกอย่างต่อเนื่อง

4. วิธีการแก้ไข

1. จัดกิจกรรมเพื่อแก้ปัญหานักเรียนทั้ง 2 คน โดยใช้เวลาพักหลังรับประทานอาหารกลางวันเป็นเวลา 4 วัน
2. ในแต่ละวันจะให้ความรู้กับนักเรียนเรื่องหลักเกณฑ์การอ่านและเขียนภาษาบาลี โดยวันแรกเริ่มจากกฎพื้นฐานง่าย ๆ จากนั้นจึงเพิ่มกฎที่มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นในวันต่อ ๆ ไป
3. ในแต่ละวันหลังจากให้ความรู้เรื่องหลักเกณฑ์การอ่านและเขียนภาษาบาลี แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาบาลีที่ครูสร้างขึ้น โดยกำหนดเกณฑ์ผ่านการประเมินไว้ที่ 60% ของจำนวนข้อในแบบฝึก
4. ให้การเสริมแรงและสร้างแรงจูงใจโดยการให้คำชมเชยหรือมอบสิ่งของ เช่น ปากกาสุด กับนักเรียนในทันทีเมื่อนักเรียนสามารถทำแบบฝึกทักษะได้สูงกว่าเกณฑ์การประเมินที่ครูตั้งไว้
5. เมื่อสอนซ่อมเสริมครบ 4 วัน ได้ประเมินนักเรียนโดยการให้ทำแบบทดสอบอีกครั้ง

5. ผลการแก้ไข

จากการจัดกิจกรรมโดยให้นักเรียนเรียนรู้กับครูอย่างใกล้ชิด และให้ทำแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาบาลีเพื่อแก้ปัญหการเรียนของนักเรียน ปรากฏว่าสามารถแก้ปัญหาของนักเรียนได้อย่างดีเยี่ยม นักเรียนทั้งสองคนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอ่านและเขียนภาษาบาลีเป็นอย่างดี ซึ่งสามารถดูได้จากผลการทำแบบฝึกทักษะหลังการจัดกิจกรรมในแต่ละวัน นักเรียนทั้งสองคน

ทำแบบฝึกทักษะได้สูงกว่าเกณฑ์ที่ครูกำหนดไว้มาก รวมทั้งมีเจตคติที่ดีต่อการอ่านและการเขียนภาษา
บาลีในระดับสูงมากเช่นกัน ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจเชื่อมั่นความสามารถในการเรียนรู้ของตน
ส่งผลให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข อันเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้เรื่องการอ่านและการเขียนภาษาบาลี
ในระดับสูงต่อไป

ตัวอย่างที่ 8

ชื่อเรื่อง

การแก้ปัญหาการเขียนเรียงความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการฝึกซ้ำ

ชื่อผู้วิจัย

นางสาวมาลี มีลา

หลังจากที่คิดค้นได้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หนึ่งชั่วโมงการเรื่องท้องถิ่นของเรา โดยให้นักเรียนไปศึกษาประเพณีหรือวัฒนธรรมในท้องถิ่นของตนเองคนละ 1 เรื่อง และเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกใช้วิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้ตามความเหมาะสม เช่น การสัมภาษณ์ การเข้าร่วมกิจกรรม ฯลฯ จากนั้นจึงให้นักเรียนเขียนเรียงความเรื่อง “ประเพณีและวัฒนธรรมในท้องถิ่น” เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จแล้วได้คัดเลือกนักเรียนจำนวน 3 คน เป็นกรรมการ อ่านและแสดงความคิดเห็นต่อเรียงความของนักเรียนคนอื่นในเรื่องการเขียนสะกดคำวรรค การใช้คำและการเรียงลำดับข้อความ จากนั้นคิดค้นจึงได้ตรวจผลงานของนักเรียนแล้วบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกการเขียนเรียงความ

ผลการเขียนเรียงความของนักเรียนครั้งนี้ พบว่านักเรียนทั้งหมดมีปัญหาในเรื่องของการใช้คำและการเรียงลำดับข้อความ ดังนั้น คิดค้นจึงคิดวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าว โดยใช้วิธีฝึกซ้ำด้วยการเปลี่ยนเรื่องให้นักเรียนเขียนใหม่ เพื่อมุ่งให้นักเรียนสามารถเขียนเรียงความได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. แจกผลการเขียนเรียงความเรื่อง “ประเพณีและวัฒนธรรมในท้องถิ่น” ให้นักเรียนทราบถึงจุดดี จุดด้อยของผลงาน
2. ให้นักเรียนเรียงความเรื่อง “ประสบการณ์ที่ฉันประทับใจ”
3. ทำการตรวจผลงานและแจ้งผลให้นักเรียนทราบ แต่ในครั้งนี้นพบว่านักเรียนบางคนยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง จึงใช้วิธีการให้นักเรียนฝึกเขียนใหม่อีก ทำเช่นนี้อีกประมาณ 3 ครั้ง แล้วนำผลงานมาแสดงให้นักเรียนเห็นความแตกต่างในเชิงที่พัฒนาขึ้น

ในที่สุดทำให้คิดค้นค้นพบความรู้ประการหนึ่งว่า การที่นักเรียนจะเขียนเรียงความได้ดีนั้น ต้องใช้วิธีการฝึกฝนบ่อย ๆ และเรื่องที่นักเรียนจะเขียนได้ดีนั้นต้องเป็นเรื่องใกล้ตัวและเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน